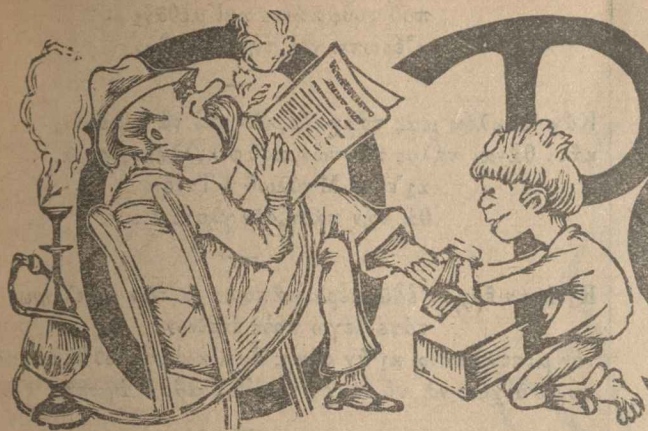

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐνῆκόςτα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὁ εἶς καὶ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τοῦ Μαΐου δωδεκάτη,
ταξιδεύει τὸ Παλάτι.

Ποῦντος ἐνῆκόςτα καὶ ἑνενηταέντα
καὶ ἴταλῶν φουσάτα τρέχουν σκονισμένα.

Ὁ ποδηλάτης Φασουλῆς 'στους Ἰταλοὺς τοὺς προσφιλεῖς.

Λοιπὸν ἦλθαν οἱ φρατέλοι
σὲ ποδήλατα καθάλα,
καὶ δεξιματὰ, τεμπέλη,
τοὺς ἐκάναμε μεγάλα.

Τῆτανε καὶ τοῦτο πάλι!
ἐνθουσιασμοῦ κραυγὴ
μᾶς ἐμέθυσε τὰ στήθη.

Καὶ τὸ φρόνημα τὸ πρῶτον
ἐλευθέρων καὶ ἀλυτρώτων
ἐξηγέρθη καὶ ἀνεστήθη.

Ἄναψαν ἀμέσως, βῶδι,
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιώδη
σὰν τῆς ἀσφαλείας σπέρτα.

Κι' ὅλ' ἡ νέα Ρωμηοσύνη
σὲ ποδήλατον καὶ ἐκείνη
μὲ τοὺς Ἰταλοὺς ἐσκίρτα.

Μέσα' στην ὑποδοχὴ
σὲ ποδήλατο ταχὺ
κι' ἐγὼ πῆγ' ἀπὸ τοὺς πρῶτους μὲ πατρίδος συγκινήσεις
'ἀπὸ τοὺς πρῶτους μὲ πατρίδος συγκινήσεις
'ἀπὸ τοὺς πρῶτους μὲ πατρίδος συγκινήσεις

Κι' ὅταν σὸ Δαφνὶ μας ἦλθαν, ὁποῦ μὸσχους χύν' ἡ πεύκη,
ἔβλεπαν τοὺς ἀμαξηλάτας, ποῦχανε μεγάλο ζεῦκι,
καὶ στρωθῆκαν ἐκεῖ πέρα
'στὸν ἐξοχικὸν ἀέρα,
ν' ἀναπνεύσουν, ν' ἀνασάνουν,
κι' αἶμα καθαρὸ νὰ κάνουν.

Πανδαισία περισσή...
μπᾶτε' στοῦ χοροῦ τοὺς γύρους,
πιτ' Ἑλληνικὸ κρασί,
πάρτε γιὰ μεζὲ καὶ τσίρους.

Μπὲν βενοῦτο' στην' Ἀθήνα...
τὴν ἀθάνατην ρετσίνα
σὰν ἀδέλφια πίνετε
δίχως νὰ τὴν χύνετε.

Τούτῃ μόνον ἀμβροσία,
τούτῃ νέκταρ ἀθανάτων...
δίχως οἶνον ρετσινάτον
δὲν ὑπάρχει πανδαισία.

Γύρω τοῦ Δαφνιοῦ δαφνῶνες,
ποῦ τοὺς ἔψαλαν αἰῶνες.
'Απὸ δάφνης κάνω στίβα,
πίνετε τὸ ρετσινάτο,
κι' ἄς ἀδεύουν ὡς' στὸν πάτο
τὰ ποτήρια μας... ἐβίβα.

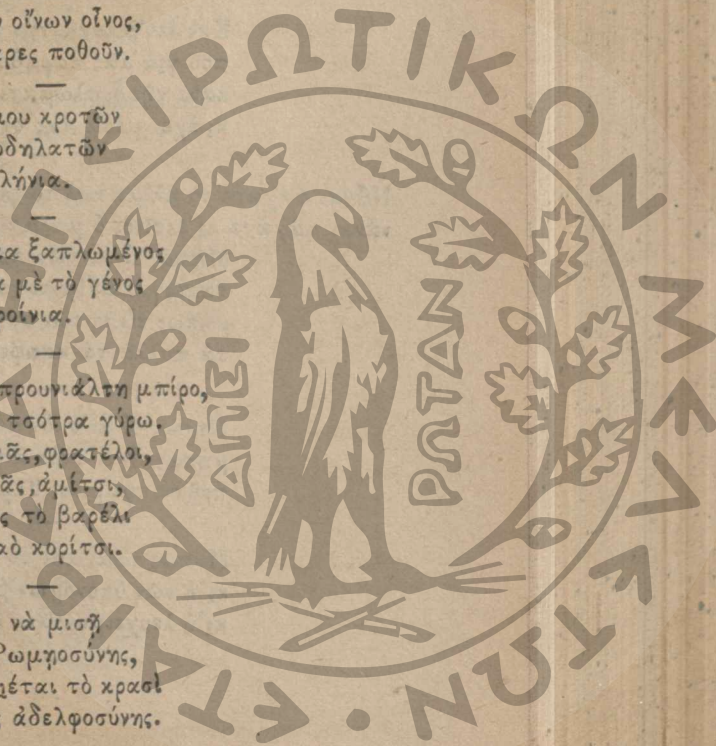
Δι' ἐκείνου χαρμωσύνως
κράτη θὰ φιλιωθοῦν...
τοῦτο μόνον οἶνων οἶνος,
ὅν καὶ μάκαρες ποθοῦν.

Τὸ ποτήρι μου κροτῶν
πρόσωπα ποδηλατῶν
χαίρετ' ὡς γαλήνια.

Καὶ σὲ πεῦκα ξαπλωμένος
ψάλλω τώρα μὲ τὸ γένος
ἄσματα παροῖνια.

Γεῖά σου, Μπρουνιὰ λητὴ μπίρο,
φέρνετε τὴν τσούτρα γύρω.
Πίνετε μ' ἐμᾶς, φρατέλοι,
πίνετε μ' ἐμᾶς, ἀμίτσι,
τῆς ρετσίνας τὸ βαρέλι
κάνει τὸν λαὸ χορίτσι.

Δὲν εἰξεύρει νὰ μισῇ
ὁ λαὸς τῆς Ρωμηοσύνης,
κι' ἄς σκορπιέται τὸ κρασί
μὲς θερμῆς ἀδελφότητος.

Ἐνωθῶμεν, ἔνωθῶμεν,
κι' ἀληθῶς ἀδελφωθῶμεν.
Ἵπὸ τούτους τοὺς πευκῶνας
ἄς συνδέσωμεν τελείαν
δρό κλεινῶν λαῶν φιλίαν,
ποῦ νὰ μείνῃ· στοὺς αἰῶνας.

Ἀπὸ τοῦτο τὸ Δαφνὶ
κι' ὅσοι φαίνονται στρυφνοὶ
κι' ἀπιστοῦντες· πατριῶται
κόβουν δάφνας πότε πότε.

Ἀπὸ τῶν δαφνῶν τοὺς πλούτους
δρέψετε καὶ σεῖς μὲ τούτους
καὶ μ' ἐμένα τὸν σκαρτάδο
φύλλα δόξης, περισσῆς
γὰ νὰ τᾶχετε καὶ σεῖς
ὅταν κάνετε στιφάδο.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ δαφνῶνι
τί λαὸς ἐκάθισε...
στὴν ὕψιστὴ καὶ τοῦ Τιτόνι,
ποῦ μᾶς ἐσυμπάθησε.

Πίνετε, παιδιὰ, ρετοῖνα,
κι' ὁ Τιτόνι βοηθός...
μόλις ἦλθε· στὴν Ἀθήνα
διετέθη συμπάθος.

Ὡχ! βραβεῖτε τὸ λαγοῦτο!..
τί περίεργον καὶ τοῦτο!..
ὅποιος ἔλθῃ μὴδ' ὀφείλει τὴν κλίμα τῆς Ἑλλάδος,
τῆς ἐρατεινῆς κοιλάδος,
δὲν μ' ἔχει πρὸς νὰ φύγῃ πρῶτος· σύμμαχος καὶ φίλος
κι' ἕνας ρήτωρ νὰ προβάλῃ τῶν δικαίων της στωμύλος.

Δὲν εἰσεύρω τί συμβαίνει
καὶ γιατί, παιδιὰ, καὶ πῶς
φιλελληνισμὸν παθαίνει
ὁ καθεὶς ἀλλοδαπός.

Εἰς τὴν γῆν τὴν φωτοδόλον
τοῦτο πρὸ παντὸς ἐξ ὧν
τὸ κεφάλι μου χαλᾷ
καὶ μοῦ στρίβει τὰ μαλαὰ.

Καὶ δὲν βρίσκω τὴν αἰτία,
ποῦ γιὰ μᾶς παραβροντᾷ
κάθε γῆς διπλωματία
κι' ἔχει μέσα της σεβντά.

Νᾶνι τᾶχατε τὸ κλίμα καὶ τὸ φῶς τῶν Ἀθηνῶν;
νᾶνι τᾶχατε κι' ἐκεῖνος ὁ μαρμαίρων Παρθενῶν;
Μήπως εἶναι τῶν προγόνων
τὰ μεγάλ' αὐτὰναι;
μήπως εἶναι τῶν συγχρόνων
τὰ πολλὰ τὰ καφρεῖνα;

Μήπως εἶναι· στὸν ἀέρα;
μήπως εἶναι· στὸν αἰθέρα,
ποῦ σαπφείρινος θαμνίζονται;

Μήπως εἶναι καὶ τὸ γῶμα
κι' ἡ τῶν ὑπὸ νόμων βρωμα
κι' ἡ λευχεμονοῦσα σκόνη;

Τέλος πάντων καὶ θάνατι
μέσα· στὴν ψευτοφυλλάδα,
ποῦ τοὺς κάνει καὶ μεθᾶνε
μ' ἔρωτα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Κἂν τὰ κλέη μας τᾶρχα, καὶ καὶ τὰ σημερινά,
καὶ θάνατι τέλος πάντων, ποῦ φιλέλληνας γενεᾶ,
κι' εἴτε Μπύλωδ' ἢ Τιτόνι,
θὰ τὴν πάθῃ, δὲν γλυτόνει.

Κι' ὅταν ἔρχετ' ἐδῶ πέρα κάποιος, ἐκ τῶν μισελλήνων,
τότε λέγω πρὸς ἐκεῖνον·
τὸν μισέλληνα κι' ἂν κἀνὴς ἀμμ'· καὶ σὺ ποῦ θὰ μᾶς πᾶ;
τώρα δίχως νὰ τὸ θέλῃς τὴν Ἑλλάδα θ' ἀγαπᾷς.

Μόνον· στοὺς παλαιο-Ρωμῶνους δὲν ἐπέδρασε τὸ κλίμα,
καὶ κανέν' ἀρχαῖον μνῆμα,
μήτε τὰ πολλὰ τραπέζια μὲ τὰ λόγια τὰ μεγάλα,
μήτε καὶ τοῦ Θανοπούλου τὸ χαβιάρι, μήτε τᾶλλα.

Τοῦτοι μόνον ἦλθαν Δᾶκες
καὶ Βλαχίας Ὀσποδάραι,
κι' ἔφυγαν σὰν πρῶτα βλάκες
κι' ἀσυγκίνητοι γαιδάροι.

Πλὴν σὲ μέλλοντας καιροὺς
ἂν ξανάλθουν ἐδῶ πέρα
στὴν μακρόθυμον μητέρα
καὶ τὸ στρώσουν· στοὺς χορούς,
τότε πᾶς πικρὰ θὰ κλάψουν οἱ τῶν Βλάχων Ὀσποδάραι,
μ' ὅσα σήμερα τῆς κάνουν... τότε καὶ χωρὶς χαβιάρι
θ' ἀγαπήσουνε κι' ἐκεῖνοι
δίχως ἄλλο τὴν Γραιτσία,
καὶ συνέντευξις θὰ γίνῃ
σὰν καὶ πρὶν· στὴν Ἀμπατοῖα.

Ἀς μᾶς εὐφράνῃ σήμερον ὁ ρητινίτης οἶνος
κι' ἐδῶ· στὰ πεῦκα τοῦ Δαφνίου φίλ' Ἰταλία πίνε...
καὶ τοῦ Σιάμ ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται κι' ἐκεῖνος
μαζὶ μὲ τῆς γυναῖκες του... ποῖος ξέρει πόσαις εἶναι.

Μπροστὰ· στὴν δόξα μας σκυφτός
ἰδοὺ κι' ὁ Σιαμίτης...
φιλέλλην θὰ γενῇ κι' αὐτός
καὶ τῶν κλεινῶν πολίτης.

Θὰ συγκινήσῃ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ θὰ συγκινήθῃ
κι' ἐλπίζω· στὸ Παλάτι μας νὰ φιλοξενηθῇ,
πλὴν θὰ φανῇ φιλόξενο γιὰ τοῦτον κάθ' ὅσον σπῇτι
χωρὶς κανένα κίνδυνον γιὰ τὸν γυναικωνίτη.

Εὐθυμεῖτε καὶ γελάτε,
προσφιλεῖς μας ποδηλάται.
Πλὴν ἰδῆτε καὶ τὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαῖτη.

Εἰς αὐτὸ χοροπηδᾷ μυριόμορφος ἡ τρέλλα,
κι' ὅταν οἱ μηχανικοὶ
τὸ μετροῦσαν σκεπτικοί,
τοὺς συμβούλευσα κι' ἐγὼ νὰ τραβήξουνε κορδέλα.

Γελάσας, σκούζω φλογερός,
χαῖρε, Λέγγα καὶ Τρεσσάτι,
τρώτε καὶ ταιροσαλάταις.

Πέρασε πολὺς καιρὸς,
ποῦχαν οἱ Ρωμηοὶ κεσάτι
ἀπὸ λόγια καὶ παρατάταις.

Κόσμοι· μπρός μας γονατίζουν
καὶ κανέν' ἄ; μὴ σκοτίζουν
μέλλοντες Στρατοὶ καὶ Στόλοι.

Ἀς μὴ ρέβῃ πᾶς κι' ὁ Κόντες,
τὴν ἀέκοντες κι' ἐκόντες
θὰ μᾶς ἀγαπήσουν ὅλοι.

Τέτοια πρὸς τοὺς φίλους εἶπα,
Περικλέτο παρακλίπα,
καὶ μεγάλ' ἀναπολῶν
ἔπεσα· στὴν ἀγκαλιὰ
τῶν φιλάτων Ἰταλῶν
καὶ τοῦ· χόρτασα φιλιὰ.

Ἐκείνη τὴν τόσην ἔσπεσα καὶ μὴ μ' ἐποτίλια,
ἐλπίσ' ὅτι ἔλθον· ὅταν μακρόθεν χαιρετῶντες μὲ μαντύλια.
Ἐμάντλια τοὺς φωνάζω... τοῦτα μ' ἐνθυμίζουν, φίλοι,
δυστυχῆματα νωπὰ,
τῆς Σπουδαίας τὸ πολυπαθὸ μαντύλι,
μὰ κι' ἐκεῖνα τοῦ παπᾶ,
ἐπὶ τὰς αἰτίαι νὰ ριχτοῦν τρανοῦ Συμβούλου,
ἦγουν τοῦ Βοκοτοπούλου,
ἐπὶ τὰς αἰτίαι νὰ διαβῶν Συριανὸ δικαιοκρίτη,
ποῦ τὸν ἔκαναν νὰ χάσῃ καὶ Πιρασκευὴ καὶ Τρίτη.

Μὴ γὰρ τὸ Θεὸ μαντύλια, σὰς παρακαλῶ πολὺ,
προσφιλεῖς μας Ἰταλοί,
ἔλλο τὴν δειχτέ μας τῆς ἀγάπης σας σημεῖον...
ἐπὶ αὐτὰ, καὶ χαιρετῶντες τὸ γνωστὸν Φρενοκομεῖον
τῆς δόξης, Περικλέτο, κι' ὁλοπόρφρος πηδῶν
ἐπὶ τὴν μετὰ τοὺς φρατέλους εἰς τὴν Ἰερὰν Ὀδόν.

Κι' ἐκεῖ πέρα—τί χρὰξ!—
νέφη σκόνης ἔειρά

κατεκάλυψαν τοὺς πάντας, τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἐξημμένους,
καὶ τοὺς φιλοξενομένους.

Ἰστὰ ποδήλατα τοὺς εἶδα σὰν ἀγγέλους λευκοφόρους,
σκόνη πνιγρὰ συνείχε τῶν σωμάτων των τοὺς πόρους,
μάτια, μύτη, στόμα, γένεα, καὶ λευκά καὶ μαύρα τρίχα,
καὶ τοὺς ἔπιασ' ἕνας βῆχας,
κι' ἔβηχαν μ' ἐμᾶς εὐχῶς,
τοὺς συνώδευε κι' ὁ Βῆχος.

Κι' εἶπα τότε· στοὺς φρατέλους· μὴν ξεσκονισθῇ κανένας,
καὶ καθεὶς βεβαίως ξέρει
τέτοια σκόνη πῶς ἐξίρει
σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ φρένας.

Μὴν ξεσκονισθῇ κανένας,
μὴ καθόλου τὴν μαλαξί,
σὰν φιλέλλην εὐγενὴς
ἀθῆτον ἄς τὴν φυλάξῃ.

Καὶ σὺ γῆς τὰς συμφορὰς
μὴν ξεχάνετε, φρατέλοι,
ὅτι σκόνης ἔειρε
σὰς ἐσκέπασε νεφέλη.

Ἀδελφοί· σὲ μεγαλεῖα, τὴν Ἑλλάδα· ἂν ἀγαπᾶτε,
τὴν πολυτίμον της κόνιν ὅπως εἶναι νὰ τὴν πᾶτε
ὡς ἀνὰ μνηστὴν εὐκαίως
εἰς τὴν γῆν τῆς Ἰταλίας.

Πάντ' ἀνέπαφος ἄς μὲνῃ,
σύμβολον λευκῆς χαρᾶς...
εἶναι· σκόνη τιμημένη
τῆς Ὀδοῦ τῆς Ἰερᾶς.

Ἰερὸν αὐτὸ τὸ μέρος
κι' ἀφετέ την ἐλευθέρως
στὰ ρουθούνα σας νὰ μ' ᾄδῃ.

Εἶναι τέρψις τῶν σπανίων,
τὴν ἐξύμνει κι' ἡ πομπή
τῶν γνωστῶν Ἐλευσινίων.

Ἄστε τὴν νὰ σᾶς λευκάνῃ
καὶ παληάτσους νὰ σᾶς κάνῃ,
κι' ὅλοι γέροι ποδηλάται
στὸ πτολίεθρον ἐλᾶτε.

Κι' ἂν ἐδῶ μιὰ μέρα μείνουν πάντα τέφρα, πάντα κόνις,
πλὴν αὐτῆς τῆς νύμφης μόνης
θὰ γεραίρουν τὴν ἀσπράδα' στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
ὅλ' οἱ φίλοι κι' ὅλ' οἱ λάτραι σαραβάλων Παρθενώνων.

Τούτῃ δόξαν θ' ἀνταυγάζῃ,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τόσους κόπους
τούτῃ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς βγάζει
κατὰ πάντ' ἀσπροπροσώπους.

Εἴπαυτά, κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ μιλήσω κι' ἄλλ' ἀκόμα
ὅταν νέον σκόνης νέφος μοῦ στεφάνωσε τὸ στόμα,
καὶ τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα
διεκόπη παραχρῆμα.

Διελάσαντες ὀλίγας παρασάγγας καὶ σταδίους
μὲ τοὺς ἄσπρους τοὺς φρατέλους
ἀριβάραμ' ἐπὶ τέλους
στὰς κλεινὰς τὰς αἰδίδους.

Μόλις μ' πῆκαμε τρεχάτοι' στὸ πτολίεθρον τῶν φώτων
ὅλοι μὲ παλμοὺς καρδίας
ἀνεπνεύσαμεν τῶν πρώτων
ὀχετῶν τὰς εὐωδίας.

Καὶ μαντύλια ξαναβγήκαν ἀπὸ τσέπαις μερικὰ
νὰ σφαλίσουνε ρουθούνια τόσον συμπαθητικὰ,
ὅμως πάλι μὴ μαντύλια τοὺς ἐφώναξα μὲ τόνο,
περιφράξετε τῆς μύταις μὲ τὰ χέρια σας καὶ μόνο,
κι' ἀνυμνήσετε τῆς Ρώμης τοὺς Ρωμύλους καὶ τοὺς Ρώμους,
φάλετε καὶ τῆς Ἀθῆνας τοὺς Βρωμύλους καὶ τοὺς Βρώμους.

Στὸ ποδήλατον ἀπάνω ρωμαλέοι κι' εὐσταλεῖς
ἔσκουζαν : ἐν τούτῳ νίκα,
κι' ἐνθουσιασμοὺς πολλοὺς
τὴν Ἑλλάδα ξυγεκύκα.

Κι' ἐκεῖ, βρὲ Περικλέτο μου, ποῦ μ' ἐνθουσιασμό
καὶ δάκρυα διέσχιζαν τῆς δόξης τὴν Ἀλάσκα,
δὲν ξέρω πῶς ξεχάστηκα μὲς' στὸν παροξυσμό
καὶ δυνατὰ ξεφώνησα : Ρουμάνια τραγιάσκα.

Κι' ὅποταν ἀπὸ τὴν Βουλὴν περνοῦσα τῆς παλάτας,
ποῦναι βουβὴ δηὸ μῆνες,
νὰ καὶ τὸ Καπιτώλιον, εἶπα' στοὺς ποδηλάτας,
ἀλλὰ χωρὶς τῆς χῆνης.

Καὶ γὰρ τὸν γέρο τοῦ Μωρηᾶ, καυκάλα ψωραλέα,
μοῦπαν φρατέλοι φλογεροί :
ποῖός εἶναι τοῦτος ποῦ φορεῖ
τὴν περικεφαλαία ;

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα γελαστός : κάποιος Κολοκοτρώνης,
ποῦ τᾶλογό του κάποτε δὲν φαίνεται ἐκ τῆς σκόνης.

Καὶ πάλιν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
διέρρευσε ρητορική,
καὶ πάλιν Καπιτώλια καὶ πάλιν Παρθενῶνες
καὶ τῶν Ρωμαίων καὶ Ρωμηῶν περιλαμπεῖς αἰῶνες.

καὶ ῥήτορες γλωσσομαθεῖς τοῦ λάλου Βασιλείου
τὴν Λύκαιναν ἐξύμνησαν τὴν τοῦ Καπιτωλίου.

Ἡξιώθημεν καὶ πάλιν ρητορείας ἀγαστῆς,
ὁ δὲ γέρο-Μπρουνιάλτι, ποῦναι Γερουσιαστής,
ἀληθῶς ὑπερχάρη μὲς' στὴν ἄλλη τὴν χαρὰ τοῦ
ὅταν καὶ τῆς Γερουσίας τοῦδεῖξα τοῦ Ζαχαράτου.

Ἰδανε καὶ τὸ Παλάτι, ποῦχει γίνεαι σὰν ξενῶνα,
καὶ τοὺς εἶπα : φίλαις τζόγαις, νὰ τὸ σπῇ τῆς
ποῦ' στὰς Πάτρας τώρα πῆγε μὲ σκοπὸ νὰ παραδῇ
σὲ Συντάγματα σημαίας ἐν πομπῇ τῶν ὀπλῶν τούτων,
ἂν κι' ἐγὼ νομίζω πλέον τὰς σημαίας περιττὰς
ὕστερ' ἀπὸ φιλελλήνων συμπαθείας ἀρκετὰς,
καὶ πρὸ πάντων τοῦ Τιτόνι,
ποῦ μᾶς καθυποχρεώνει.

Καὶ παρῆλθε κι' ἡ Δευτέρα,
Περικλῆ φαρμακομύτη,
κι' ἐξημέρωσε κι' ἡ Τρίτη,
μιὰ πυριφλεγῆς ἡμέρα,
καὶ πετώντας' στὸν Ἀντίλιο
Μπρουνιάλτι μὲ φιλιὰ
τοῦπα : φεῦγε καὶ τὸν ἥλιο,
φεῦγε καὶ τὴν ἀντηλιά.

Ἄκου τὸν ξυλένιο ψάλλτη,
ποῦ στρυφνὸς δὲν εἶναι γῆφος...
μὴ' στὸν ἥλιο, Μπρουνιάλτι,
καὶ κτυπᾷ κατακορύφως.

Εἶδαν καὶ τὸν Παρθενῶνα καὶ τοὺς εἶπα : νάτα νὰ
τὰ πανάρχαια τὰ κλέη, ποῦ γιναν σημερινά.
Γονατίσετε μ' προστὰ των, ἀδελφοί μας Ἰταλοί,
τσιμουδιά κανεῖς μὴ βγάλλῃ,
πρέπει νᾶναι σιγηλὴ
κάθε προσευχὴ μεγάλῃ.

Ἀλλ' ἐνῶ μεταρσιόυσθε' στὸν ἀρχαῖον τοῦτον χώρον
δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ὡς ἐδῶ πῶς φθάν' ἡ γλύκα
μυρωδιᾶς ψημένων τσίρων ; ... νὰ κι' ἡ Πινὺς ἡ τῶν ρητόρων
Πινὺς καὶ γενικὴ Πυκνὸς κι' αἰτιατικὴ τὴν Πινύκα.

Νέον Στάδιον ἰδέτε, νέον τῆς ἀλκῆς φορέα,
πλὴν ἰδοὺ καὶ τὸ Θησεῖον,
ποῦ σ' αὐτὸ θαρρῶ πλησίον
παριστάνει κι' ὁ σπουδαῖος Καραγκιόζης τοῦ Φαρέα.

Τῆς Ἀθῆνας καὶ τῆς Ρώμης συνεδέθησαν οἱ Δῆμοι
καὶ τὸν σύνδεσμον ἀμέσως διελάληθεν ἡ Φῆμη.
Δύο σύνδεσμοι μεγάλοι τῶν φύλων μας τῶν διδύμων,
πρῶτον ὁ τῶν Βασιλέων, καὶ κατόπιν ὁ τῶν Δήμων.
Κι' ὁ τῆς Ρώμης Ἀλμπράντι μ' ἕνα φρόνημα γενναῖον
χαίρετ' ἃν τὸν Ἀθηναῖον,
καὶ Μερκούραρος φωνάζει διατόρως, διαπύρως,
Ἀλμπράνταρος φωνάζει καὶ τῶν Ἀθηνῶν ὁ Σπύρος.

Καὶ κυκλοφορεῖ μιὰ γνώμη,
Περικλέτο σκυλομούρη,
νὰ ψηφίσουν καὶ' στὴ Ρώμῃ
τῆς Ἀθῆνας τὸν Μερκούρη.

Οὐρρα, γειὰ σας, ποδηλάται,
κι' εὐθυμεῖτε καὶ γελάτε.

Τῆς Ἑλληνικῆς μητρὸς σας ἀντικρύσετε τὸ σέλας
καὶ μαζί μας ἐξαρθῆτε σὲ κοινορτοῦ νεφέλας,
τῆς αὐγῆς τὸ φῶς ὑμνοῦντες καὶ τῶν λύχνων τὰς ἀφᾶς...
Π. — Κι' ἐγὼ πέρνω τὸ στηλιάρι κι' ἐτοιμάσου νὰ τῆς φᾶς.